

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupeného Mgr. Petrem Hanykem, advokátem se sídlem Zborovská 49, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2007, č. j. OAM-329/LE-05-K04-2006, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2008, č. j. 32 Az 52/2007 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Petru Hanykovi, advokátovi se sídlem Zborovská 49, Praha 5, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 5712 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 8. 2007, č. j. OAM-329/LE-05-K04-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v řízení před správním orgánem nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, správní orgán nedbal toho, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Stěžovatel dále tvrdí, že je v zemi svého původu pronásledován a perzekuován v souvislosti s jím vyznávanou vírou. Správní orgán též dle jeho názoru nesprávně zhodnotil možnost jeho uvěznění právě v souvislosti s odmítáním povinnosti registrace náboženské skupiny a odmítnutím výkonu vojenské služby z náboženských důvodů. V dalším bodu kasační stížnosti pak vyslovuje, že správní orgán nemůže vycházet jako z podstatných důkazů ze zpráv týkajících se obecných informací o konkrétním státě, neboť tyto neobjasňují konkrétní situaci žadatele o azyl v zemi, ze které pochází. Závěrem stěžovatel uvádí, že dle jeho mínění došlo v jeho případě k porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Je přesvědčen o tom, že splňuje podmínky zabraňující jeho navrácení na Ukrajinu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany formou azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že kasační stížnost posoudil v souladu s právním názorem, který zaujal rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne

20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, dle něhož: „*líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‘obvyklých’ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ... Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Citované závěry se týkají žalobních bodů, nicméně jsou bezprostředně použitelné i na stížní námítky. Ve světle tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nemohl z důvodu pouze obecného vymezení blíže přezkoumat dva z výše uvedených důvodů kasační stížnosti. V jednom z nich stěžovatel tvrdí, že „*nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti*“ a „*správní orgán nedbal toho, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu*“, ve druhém pak konstatuje, že dle jeho mínění „*došlo v jeho případě k porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků [...], přičemž stěžovatel je přesvědčen o tom, že [...] podmínky zabráňující jeho navrácení na Ukrajinu splňuje.*“ Pokud stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, v čem spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, z jakého důvodu rozhodnutí správního orgánu neodpovídá okolnostem případu a je nezákonné, dále jak mělo dojít k tvrzenému porušení článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, nelze taková konstatování považovat za jednotlivé body kasační stížnosti a samostatně se jimi zabývat. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu dospěl k závěru, že se správní orgán věcí velmi pečlivě zabýval, s odkazem na jednotlivé informační zdroje konfrontoval výpovědi žalobce se zjištěnými skutečnostmi. Tento závěr krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nijak nenapadá. Problematikou dostatečně zjištěného skutkového stavu se Nejvyšší správní soud nadto již v řadě svých rozhodnutí zabýval, např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 – 35, dostupném na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publikovaném pod č. 864/2006 Sb. NSS. Zdejší soud dále nad rámec výše uvedeného podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na splnění podmínek zabráňujících jeho navrácení na Ukrajinu, ačkoli je státním příslušníkem Republiky Kazachstán.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

V souladu s tímto ustanovením Nejvyšší správní soud nepřezkoumal stěžovatelovu námitku, že správní orgán nemůže vycházet jako z podstatných důkazů ze zpráv týkajících se obecných informací o konkrétním státě, neboť tyto neobjasňují konkrétní situaci žadatele o azyl v zemi, ze které pochází. Stěžovatel tuto námitku nevznnesl v žalobě podané ke krajskému soudu, ten se tak k tomuto bodu nevyjadřoval, a proto tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud přezkoumávající v řízení o kasační stížnosti zákonnost rozhodnutí vydaného krajským soudem.

První stěžejní bod kasační stížnosti se týká namítaného pronásledování a perzekuování stěžovatele v jeho zemi původu z důvodu zákonné povinnosti registrace náboženské skupiny, jejímž je členem. Stěžovatel tuto povinnost odmítá, považuje ji za neslučitelnou s principy vyznání této skupiny. Jak správní orgán, tak i krajský soud zdůraznily, že svoboda náboženského vyznání je v Kazachstánu zaručena Ústavou. Zákonný požadavek povinné registrace podle jejich názoru neznamená omezení ve vyznávání víry, je přiměřeným prostředkem z hlediska zajištění bezpečnosti. Nejvyšší správní soud se k předestřené otázce vyslovil ve svém rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 – 75, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že „zákonný požadavek registrace náboženské skupiny v zemi původu, k níž patří žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany, nepředstavuje sám o sobě porušování lidských práv, resp. není pronásledováním z náboženských důvodů [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]“ (v dané věci šlo o posouzení zcela identické skutkové otázky, přičemž žadatel o azyl pocházel ze stejné země původu jako stěžovatel v tomto řízení).

Stěžovatel dále namítl, že správní orgán nesprávně zhodnotil možnost jeho uvěznění v souvislosti s tím, že odmítl výkon vojenské služby z náboženských důvodů. Jak vyplývá z příloženého spisu správního orgánu, v žádosti o azyl (duben 2006) stěžovatel uvedl, že byl povolán k výkonu vojenské služby, ale nenastoupil a raději ujel. Na výslovnou otázku u pohovoru k žádosti o azyl (červenec 2006) se o obavách z uvěznění kvůli odmítání vojenské služby vůbec nezmínil. Teprve až v doplňujícím pohovoru (únor 2007) uvedl 3 důvody opuštění vlasti: nutnost nástupu vojenské služby, povinnost registrace náboženské organizace, ke které patřil, a vynucování spolupráce ze strany státních orgánů. Podle krajského soudu takovéto rozšíření důvodů (na které si údajně stěžovatel při podání žádosti nevzpomněl) učinilo azylový příběh stěžovatele nevěrohodným. Ani toto tvrzení krajského soudu stěžovatel nerozporuje, v kasační stížnosti jen opakuje, že správní orgán nesprávně zhodnotil možnost jeho uvěznění v souvislosti s odmítnutím výkonu vojenské služby. Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na své rozsudky ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40, oba dostupné na www.nssoud.cz, ve kterých se vyjádřil k časovému odstupu, se kterým žadatel uvede azylově relevantní důvody, a k posuzování věrohodnosti výpovědi.

V průběhu řízení o kasační stížnosti stěžovatel zaslal soudu podání s několika fotografiemi, ke kterým uvedl, že jimi dokládá jeho fyzické napadení ze dne 21. 3. 2006. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší se k těmto dodatečně doloženým materiálům věcně vyjadřovat, neboť zde není uvedena souvislost se žalobními námitkami uplatněnými před krajským soudem, ani se stížními body kasační stížnosti. Správní orgán ani krajský soud je v době svého rozhodování neměly k dispozici, nemohly se k nim tedy vyjádřit, stěžovatel jejich dodatečné předložení nespojil s žádnou skutečností, kterou v předchozím soudním řízení tvrdil.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Advokát v přípisu soudu dále sdělil, že je plátcem daně z přidané hodnoty a nárokoval zaplacení částky 912 Kč představující 19 % DPH z částky 4800 Kč. K tomuto doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2008

JUDr. Radan Malík

předseda senátu